

On a Ona

CO JSEM SE NAUČIL OD TÉ DOBY,
KDY JSEM SKONCOVAL S CHOZENÍM

Hodiny v kanceláři ukazovaly 17:05. Shannonin pracovní den byl u konce. Měla svou práci ve sborové kanceláři ráda, ale těšila se, že půjde domů a odpočine si.

Jako každý den se začala chystat k odchodu. Uklidila si stůl, vypnula počítač, vyndala si ze skříně kabát a rozloučila se. „Ahoj, Nicole,“ pozdravila dívku z vedlejší kanceláře. „Uvidíme se zítra, Helen,“ zavolala na recepční.

Prošla ztichlou vstupní halou a otevřela těžké skleněné dveře. Když šla po téměř prázdném parkovišti, opíral se do ní studený zimní vítr. Nasedla do své ojeté tmavomodré Hondy Accord a zabouchla před chladem dveře.

Zasunula klíčky do zapalování, ale najednou se zarazila. Cítila, jak jí v té tiché samotě přemáhají emoce, které se jí celý den dařilo držet na uzdě. Do očí se jí nahrnuly slzy. Opřela si hlavu o volant a rozplakala se.

„Proč, Pane?“ šeptala. „Proč je to tak těžké? Proč se musím potýkat s takovými pocity? Jestli nejsou od Tebe, tak mě jich zbav.“

Každý den jsem na konci pracovní doby sledoval Shannon, jak jde ke svému autu. Z okna kanceláře jsem viděl na celé parkoviště. *O čem asi přemýšlí?* říkal jsem si. Toužil jsem se o ní dozvědět víc, než umožňovala naše zdvořilostní konverzace kolegů a kamarádů z práce. Chtěl jsem ji opravdu poznat.

Je však ten správný čas? Už tolikrát jsem se zmýlil. Mohu věřit svým citům? Opětovala by můj zájem?

Shannon Hendricksonová mi připadala jako šťastná sebevědomá mladá žena, která si mě zvláště nevšímá. Byl jsem přesvědčen, že se jí líbí někdo jiný. Když jsem ji viděl odjíždět, zašeptal jsem svou modlitbu: *Jaká je Tvoje vůle, Bože? Je to Ona, ta jediná? Pomoz mi být trpělivý. Ukaž mi, kdy mám jednat. Pomoz mi Ti důvěřovat.*

Jak jsem mohl tušit, že té dívce odjíždějící v tmavomodré Hondě tečou slzy po tvářích a že příčinou jejích slz jsem já?

O tři měsíce později...

Bylo mi třiadvacet let, ale mé ruce vytáčely telefonní číslo, jako by to bylo poprvé v životě. Svíral jsem sluchátko jako divoké zvíře, které se mi chce vytrhnout.

Dokážeš to, ujišťoval jsem sám sebe. Telefon třikrát zazvonil a ozval se záznamník. Nebyla doma. Zatnul jsem zuby. *Mám jí nechat vzkaz?* Přístroj zapípal a já jsem se rozhodl. „Ahoj, Shannon, tady je Josh... ehm, Josh Harris.“

Byl jsem si jistý, že je z mého hlasu poznat, jak jsem nervózní. Nikdy dřív jsem jí domů nevolal, a ani dnes jsem k tomu neměl žádnou záminku související s naším zaměstnáním nebo se záležitostmi sboru.

„Ehm... mohla bys mi prosím tě zavolat, až se ti to bude hodit? Díky.“ Když jsem zavěsil, cítil jsem se jako idiot.

Následujících čtyřiašedesát minut jsem přemýšlel pořád dokola, jestli můj vzkaz zněl klidně a normálně. Pak zazvonil telefon. Zhluboka jsem se nadechl a zvedl jsem sluchátko. Byla to Shannon.

„Ahoj, díky, že jsi zavolala. Jak se máš?“

Několik minut jsme si povídali o tom, jaký měla den, a ze všech sil jsme se snažili udržet přirozenou konverzaci, i když jsme oba věděli, že můj telefonát byl tím nejnepřirozenějším jevem pod sluncem. Nakonec jsem se dostal k jádru věci a zeptal jsem se, zda bychom se mohli příští den po práci setkat v kavárně Einstein's. Souhlasila.

Než jsme zavěsili, neurčitě jsem jí naznačil důvod naší schůzky: „Potřebuji si s tebou promluvit... o jednom klukovi, kterého znám a který se o tebe zajímá.“

DOBŘÉ OTÁZKY

Můj telefonát s Shannon by většina lidí nepovažovala za příliš úžasnou věc, ale pro mě to bylo něco kolosálního.

Proč? Protože jsem pět let předtím skoncoval s nezávazným chozením. Vím, že to zní zvláště. Vysvětlím vám to. Došel jsem k přesvědčení, že životní styl zahrnující krátkodobé známosti odvádí svobodné lidi od služby Bohu. A tak, aniž bych omezil svůj společenský život, ukončil přátelství s dívkami nebo se vzdal touhy jednou se oženit, jsem se rozhodl skoncovat s chozením.

Toto nové stanovisko bylo mému naturelu velmi nepodobné.

Do té doby jsem miloval flirt a vzrušující romantiku chození. Odmítnutí nezávazných známostí proto znamenalo v mém životě dramatický obrat. Můj postoj se začal měnit poté, co jsem se rozešel s dívkou, s níž jsem chodil dva roky. Náš vztah byl oblastí života, kterou jsem odmítal podřídit Bohu. Po našem rozchodu mi Bůh začal ukazovat, jak jsem byl sobecký. Využíval jsem ji k uspokojení své vlastní hříšné touhy. I když jsme spolu přímo nespali, udržoval jsem s ní hříšný fyzický poměr. Zranil jsem ji. Porušil jsem mnoho slibů.

Tehdy jsem se poprvé zamyslel nad tím, jak moje víra ovlivňuje můj milostný život. Musí být přece něco víc než jen „nesmíš s nikým spát“ a „chodit můžeš jen s křesťankami“. Co vlastně znamená, opravdu milovat dívku? Jaké to asi je, být skutečně čistý tělesně i v srdci? A jak Bůh chce, abych trávil svá svobodná léta? Má to být prostě jen doba romantického ozkoušení různých dívek?

I když jsem se hodně bránil, Bůh pomalu a kousek po kousku odstraňoval mé mylné představy, nesprávné hodnoty, nezdravé touhy a proměňoval mé srdce. A zároveň s tím, jak se měnilo mé srdce, jsem viděl, že se musí změnit také můj způsob života.

Když mi bylo jednadvacet, popsal jsem své zkušenosti v knize *S nikým nechodím a nejsem cvok*. Chtěl jsem povzbudit další svobodné mladé lidi, aby se na své milostné vztahy podívali z pohledu Božího slova. „Pokud ještě skutečně nejsme připraveni na závazný vztah, jaký má smysl vstupovat do důvěrných a romantických vztahů?“ ptal jsem se v knize. „Proč s příslušníky opačného pohlaví raději nebudovat přátelství a zároveň svoji energii nevěnovat službě Bohu?“

K mému překvapení Bůh vnukl vydavateli přání tuto knihu s divným názvem vydat. A k údivu všech se kniha skutečně prodávala. Ukázalo se, že nad milostným životem přemýšlí také řada dalších lidí. Dostal jsem mnoho e-mailů, pohledů a dopisů od svobodných lidí nejrůznějšího věku z celého světa. Psali mi své příběhy, kladli mi otázky a nabízeli rady.

Byl jsem zavalen dopisy a uvědomil jsem si, že Bůh ve své milosti moji knihu použil, aby některým lidem pomohl. Zároveň však tahle kniha podnítila mnoho nových otázek.

Například: pokud člověk s nikým nechodí, jak se vůbec může oženit nebo vdát? Jedna dívka napsala: „Chci se vyhnout nástrahám, které nám klade naše kultura svým pohledem na milostné vztahy. Ale jak se mohu

s někým dostatečně sblížit, abych se mohla rozhodnout, zda si ho chci vzít? Jak má vypadat období mezi přátelstvím a manželstvím?“

Hlavní myšlenkou mé knihy bylo: „Pokud nejste připraveni na manželství, *počkejte* s milostnými vztahy.“ Nyní se však moji svobodní sourozenci v Kristu ptali: „Jak člověk pozná, že je připraven na manželství? A pokud je připravený, co má dělat?“

Abych se přiznal, neměl jsem v tom jasno. Rozhodně jsem neměl v plánu stát se odborníkem na vztahy. Stejně otázky, jaké mi kladli čtenáři, tížily i mě.

Proto byl můj telefonát s Shannon tak velkým počinem. Dospěl jsem k okamžiku, kdy jsem se cítil připraven na vstup do manželství a ona mě nesmírně přitahovala. Ale co dál?

Uplynulých pět let, kdy jsem se na základě svého rozhodnutí nepouštěl do žádných milostných vztahů, jsem zakoušel Boží věrnost. Nyní jsem vstupoval do neznáma a věřil jsem, že Bůh bude věrný i teď, když o takový vztah usiluji.

Kluk, který „s nikým nechodí“, se chystal „navázat vážnou známost“.

STOLEK V ROHU

Příští večer jsem přišel na schůzku s Shannon o něco dřív. Kavárna Einstein's je v Gaithersburgu velmi oblíbená a večer je tam dost živo. Vybral jsem osamělý stůl vzadu v levém rohu místnosti. Nebyl úplně čistý, a tak jsem požádal servírku, aby ho utřela. Jen ať je všechno, jak má být. Zašel jsem na toaletu a zkontroloval jsem v zrcadle svůj účes. „Vždyť je to jedno,“ řekl jsem při odchodu svému odrazu. Vrátil jsem se ke stolku a nedočkavě jsem poposedával na židli. Přemýšlel jsem, jestli bych si neměl zapřít nohy o vedlejší židli. Možná bych vypadal nenuceně. Ne, to by vypadalo příliš nedbale. A co jednu nohu? To by zase vypadalo, že mě bolí. Nakonec jsem se rozhodl nechat obě nohy na zemi.

Pokaždé, když jsem pomyslel na rozhovor, který mě čeká, mě polilo horoko. Připadalo mi neskutečné, že za pár minut bude Shannon sedět proti mně.

S Shannon Hendricksonovou jsme se kamarádili asi rok. Pracovali jsme ve stejné kanceláři. Ona byla sekretářka a já asistent pastora. První, čeho jsem si na ní všiml, byly její oči. Byly modrozelenošedé, a když se usmála, přímo se rozzářily. Dále mě na ní upoutalo, jak byla drobná. Měřila jen málo přes metr padesát, takže působila opravdu křehce. Líbilo se mi to. Jelikož mám sám jen sto šedesát sedm centimetrů, byla dívka, které bych mohl hledět do očí shora, skutečnou vzácností.

Poprvé jsem si jí všiml, když při jedné bohoslužbě povstala a vyprávěla o tom, jak se stala křesťankou. O dva a půl roku dříve se o Boha vůbec nezajímala. Právě se vrátila do Marylandu z univerzitních studií v New Hampshire. Žila tam typický studentský život plný večírků. Byl to prázdný život. Žila jen sama pro sebe a zcela pod vládou hříchu. Po návratu domů věnovala veškeré své síly tomu, aby si splnila svůj sen a stala se profesionální zpěvačkou. Brzy se rozhodla přestěhovat se do Nashvillu, což se zdálo být dalším logickým krokem na cestě ke slávě. Takový byl její životní styl. Její rodiče se rozvedli, když jí bylo devět let, a otec ji vychovával k soběstačnosti. Učil ji stanovit si cíl a pak dělat všechno pro to, aby ho dosáhla.

Než se vypravila do Nashvillu, chtěla se nejprve trochu naučit hrát na kytaru. Ptala se po nějakém učiteli a jeden kamarád jí řekl o kytaristovi Brianu Chesemoreovi, který přijímal žáky. Shannon však netušila, že Brian je křesťan a hledá příležitosti, jak svědčit o Bohu. Její hodiny hry na kytaru se měly stát prostředkem spásy její duše.

Po několika společných hodinách Brian Shannon vyprávěl, jak Ježíš proměnil jeho život. Zdvořile ho vyslechla, ale pak prohlásila, že by nemohla žít tak jako on. „Respektuju tvůj způsob života, ale není to nic pro mě.“

„Myslíš, že půjdeš do nebe?“ zeptal se jí Brian tiše.

„Myslím, že jsem v podstatě dobrý člověk,“ odpověděla.

Ale její sebejisté odmítnutí byla jen přetvářka. Stále se nemohla zbavit otázky, kterou jí Brian položil. Co jestli Bůh opravdu existuje? A pokud ano, chtěla by pro Něho žít?

Tajně začala křesťanství prozkoumávat. Přečetla si list Římanům, kde se o ní nemluvilo právě jako o „dobrém člověku“, nýbrž jako o hříšníkovi, který potřebuje Spasitele. Zašla do křesťanského knihkupectví a sháněla se po něčem, co by jí pomohlo prozkoumat hlavní křesťanské myšlenky. „Je to pro kamarádku,“ vysvětlila. Odnese si knihu *Více než tesář* od Joshe McDowella, která uvádí historické důkazy o Ježíšově životě, smrti a vzkříšení.

Bůh Shannon vedl. Zbavoval ji pýchy a pocitu soběstačnosti a probouzel v ní touhu po Něm samém. Jednou večer, když byla ve svém pokoji sama, činila pokání ze svého hříšného, sebestředného života a uvěřila ve Spasitele, o kterém věděla, že za ni zemřel.

NĚCO LEPŠÍHO

Když jsem dospíval, vždycky jsem věřil, že až uvidím dívku, se kterou se jednou ožením, bude to láska na první pohled. Jak se nakonec ukázalo,

tato má naděje na „lásku na první pohled“ byla naplněna způsobem na-prosto přesahujícím mé chápání.

Tu neděli, kdy Shannon vyprávěla svůj příběh, jsem se právě zajímal o dívku jménem Rachel. To ráno jsem seděl vedle Racheliny matky. Když Shannon domluvila, Rachelina matka se ke mně naklonila a poznamenala, že Shannon je roztomilá dívka. Dnes tuto její poznámku považuji za ironii osudu.

Bůh si mě připravoval. Zatímco jsem seděl vedle matky mé zamýšlené vyvolené, Bůh mi přímo před mýma očima představoval svůj vlastní plán pro moji budoucnost. Určil mi mnohem úžasnější cestu, než na jakou bych se kdy sám zmohl, a zároveň mě připravoval na to, abych v budoucnu neměl žádné pochybnosti, že ten dobrý plán pochází od Něho.

O tři měsíce později jsme se s Shannon sešli v kanceláři našeho sboru, kde jsme oba začali pracovat. Okamžitě jsme si porozuměli, ale vůbec mě nenapadlo, že by mezi námi mohlo být něco víc než přátelství. Když se mě někdo zeptal, zda se o ni zajímám, pomyslel jsem si vždycky, že je to hloupá otázka. Řekl jsem, že Shannon je úžasná holka, ale není typ, o kterém bych uvažoval v souvislosti s manželstvím. Kromě toho jsme oba pocházeli z naprosto odlišného prostředí. Ona byla čerstvě obrácená křesťanka z rozvrácené rodiny. A já jsem si přál někoho, kdo prošel domácím vzděláváním a vyrůstal v církvi jako já. Prostě někoho, jako byla Rachel.

Během následujících šesti měsíců se však moje plány na život s Rachel začaly bortit jako domeček z karet. Vzpomínám si na to odpoledne, kdy jsem zjistil, že se jí líbí někdo jiný. Byli jsme s Rachel pouze přátelé a ona mi nikdy nedala najevo vážný zájem. Ale stejně to bolelo. Potřeboval jsem mluvit s Bohem. Zavřel jsem se za dveřmi své kanceláře, ale zdálo se mi, že tam není dost soukromí. Zalezl jsem tedy do šatníku v kanceláři. Tam ve tmě jsem se rozplakal. Nebyl jsem do Rachel bláznivě zamilovaný; necítil jsem hořkost. Plakal jsem, protože jsem věděl, že za tím vším stojí Bůh. To On zavřel dveře vztahu s Rachel a udělal to pro moje dobro. Byl jsem přemožen myšlenkou, že sám Bůh vesmíru má zájem zasahovat do detailů mého života. Že sám natáhl ruku a zavřel dveře, do kterých jsem neměl vstupovat.

Ještě mi tekly slzy, když jsem začal Boha chválit. „Nerozumím tomu, ale děkuji Ti,“ řekl jsem. „Nechápu to, ale vím, že jsi dobrý. Nerozumím tomu, ale vím, že mi to bereš, protože pro mě máš něco lepšího.“

Ten den znamenal v mém životě obrat. Přestal jsem spoléhat na své vlastní pečlivě sprádané plány a poprosil jsem Boha, aby mi ukázal ty Jeho.